

d'esma, des de la banda esquerra del tauler, un i un altre cop.

Alexandre, que feia només una setmana que havia començat el curs a l'Institut, mirava de bandejar totes les preocupacions innecessàries, però li costava.

Anar a viure a la colònia lunar havia estat un arriscat projecte de felicitat per a la família Borrow. Carmen Bridge havia estat una instigadora: "una nova vida al satèl·lit de la terra, amb novetats, noves amistats i feina nova, de segur que era una forma d'escapar a la malaltia que afligia Ismael Borrow des de feia quatre anys.

Però aquella mort súbita havia marcat una línia entre el passat i el present que no acabava de dominar.

Al cos de Carmel Borrow, que se li allargava sense contemplacions, se li havia d'afegir la irrupció de pèls a les aixelles i als testicles. Alexandre, cada cop que es dutxava, en arribar a casa, s'havia acostumat a la imatge que li retornava l'espill: llarg, amb els braços estirats, la fesomia canviada i els pèls del sexe. Posava música d'un grup radical de lletres extremes -Resistència!- i tonades fortes i es deixava acariciar el cos pel raig d'aigua i per l'olor del sabó.

El pare no hi era.

Encara no s'havia acostumat a la frase: " el pare no hi és".

Corria, jugava, anava de Festa Major, xerrava amb els amics però el pare no hi era. Enlloc. Després de sortir de la dutxa, sense saber com, va rendir-se a plorar espasmòdicament d'amagat de tots. Amb els pulmons que se li sacsaven com una manxa automàtica.

2.

La careta del xiquet que li diu:

-Nosaltres hem arribat primer.

-Però no sabeu jugar

-Sí.

-Demostrea-m'ho.

Agafa la pilota i la tira malament. És un xiquet baixet i li manca força i direcció

-Veus com no sabeu jugar?

-Però en volem aprendre.

- Sí? Llavors no heu de xisclar ni fer totes les ximpleries que feu. Per què no feu un equip?

Hem arribat primer! -diu empenyat el xiquet que no atén a raons.

Feu un equip, però sou molt petits per jugar a bàsquet.

Ara el farem!

S'ajunten tots en un rogle: són set o vuit i comencen a rondinar i cridar:

-A veure si fem un equip, va hòstia!

S'estan tota l'estona sense jugar. Mentrestant, Alexandre prova d'encistellar, però es

desconcentra: corren per tot arreu, criden com a bèsties, tiren la pilota sense ordre ni concert.

Escolta, nosaltres hem arribat primer, hi torna el xiquet que sembla que li trepitgen els drets adquirits.

Alexandre agafa el rellotge i la cartera amb les claus i se'n va.

"Són una colla de malcriats".

Camina pel capvespre empenyat amb la pilota aferrada als malucs: no ha pogut jugar.

Al final del llarg passadís amb jardins artificials, Alexandre ensopega amb Marta Ferrer. La mira: veu una noia amb el cabell negre escarolat, primeta i amb la cintura de vespa. Vergonyosament no el mira mai als ulls. El cos se li ha estirat tant que es veu com lleugerament doblegada.

-Hola, Alexandre, què voldràs vindre aquesta tarda a jugar al pòquer amb Irene i Rut?

Alexandre la mira als ulls i diu amb una veu que no acaba de reconèixer com a seua:

-Sí, és clar. Me n'haureu d'ensenyar. Jo no en sé gaire.

-Quedem a casa d'Irene a les vuit.

Alexandre passa pel bosc de bambús i entra pel carrer d'atmosfera artificial amb una alegria desconeguda. L'ha mirat als ulls. Finalment ha rigut i l'ha mirat. S'ha interessat per ell! Això deu ser l'amor que tan diuen els llibres que llegeix a la biblioteca de llibres antics del padri Eduard? "Deu ser això", diu mentre bota la pilota amb força entremig de les cames, com un posseït.

Andreu Loncà

Centenari del Canal d'Aragó i Catalunya

La Comunitat General de Regants del Canal d'Aragó i Catalunya prepara per al 2 de març de l'any 2006 els actes de commemoració del Centenari de la inauguració del canal.

El 2 de març de 1906, enmig d'una gran participació popular, S.M. el Rei Alfons XIII va inaugurar el pas de les aigües pels tubs bessons del sífó de Sosa, entrà en servei el canal d'Aragó i Catalunya.

Al 1970, l'obertura del canal d'Enllaç va fer possible la fusió de les aigües de la Noguera Ribagorçana amb les de l'Éssera al coll de Foix. Aquest acte va comptar amb la presència de la Casa Reial de S.A.R. el Príncep Joan Carles, que va presidir la inauguració d'aquest canal i de l'actual seu de la Comunitat General de Regants, a Binèfar.

La vinculació constant de la Casa Reial a la història del canal d'Aragó i Catalunya ha motivat la sol·licitud de l'Assemblea General de Regants perquè S.M. el Rei Joan Carles I presideixi els actes institucionals del Centenari del canal.

Juntament als actes institucionals s'organitzaran jornades tècniques, conferències divulgatives i visites a les infraestructures hidràuliques i de regs per part de les comunitats de regants de base, grups escolars i instituts de la zona regable.

La celebració del Centenari és el millor homenatge que es pot oferir a les esforçades generacions de regants que ens varen precedir, als quals devem gran part del que avui som.

José Luis Pérez González
President de la Comunitat General de Regants del Canal d'Aragó i Catalunya

Comunitat General de regants

Comunitat General de Regants del Canal d'Aragó i Catalunya
100 anys (1906-2006)

La idea de derivar aigües dels rius Cinca i Éssera va tenir el seu origen en temps de l'emperador Carles I d'Espanya, quan va passar per aquestes terres l'any 1518. Al 1782, regnant Carles III, el Consell Reial va ordenar a l'arquitecte D. Manuel Inchauste que realitzés un reconeixement facultatiu dels rius. En aquest informe, datat l'1 de juny de 1783, es deduïa que podrien regar-se 200.000 *cahizadas*. En el regnat de Carles IV, per Reial

ordre de 22 de gener de 1802, es va disposar l'aixecament dels plànols del canal, i es va encarregar aquest treball a l'arquitecte director de la Reial Acadèmia de Sant Lluís de Saragossa, D. Francisco Rocha, qui va realitzar un projecte complet al 1806. La reina governadora, Isabel II, per Reial cèdula de 25 d'abril de 1834, va concedir l'empresa del canal de Tamarit de Llitera a la companyia constituïda per D. Antonio Gassó i Calafell, D. José Sagristá i D. Narcís Mercader. El 17 de novembre de 1876, S.M. el Rei Alfons XII va autoritzar a D. Carlos Fortuny de Sanromá, D. Salvador Bayona i Santa María, D. Antonio Lasierra i Moncasi, D. Agapito Lamarca i

Quintana i D. Félix Coll i Moncasi, perquè continuessin els treballs del canal que, segons aquest Reial decret, calia anomenar, d'Aragó i Catalunya, derivant les aigües dels rius Cinca i Éssera.

Novament va ser atorgada a la Societat Canal d'Aragó i Catalunya per la reina regent, Maria Cristina, la concessió per a l'aprofitament d'aigües dels rius Éssera i Cinca, per al reg de 104.800 hectàrees de terres de les províncies d'Osca i Lleida, però, no podent adquirir les obres el ritme desitjat, es va produir la caducitat de la concessió el 12 de juny de 1892.

Per Llei de 5 de setembre de 1896, s'encarrega, per fi, l'estat de la continuació de les obres del canal d'Aragó i Catalunya; des de 1903 a 1905, a la fi de l'any del qual l'aigua podia circular en 70 km del canal.

El 3 de maig de 1905 es van obrir per primera vegada les comportes de la presa del canal d'Aragó i Catalunya.

Zona regable del canal d'Aragó Catalunya

Superfície concessional:

104.850 hectàrees

64.000 hectàrees de reg a la província d'Osca.

40.850 hectàrees de reg a la província de Lleida (actualment, la superfície regable és de 98.402 hectàrees).

Està integrada per:

96 comunitats de regants.

38 derivacions particulars (79 a la província d'Osca i 55 a la província de Lleida).

Zona d'influència:

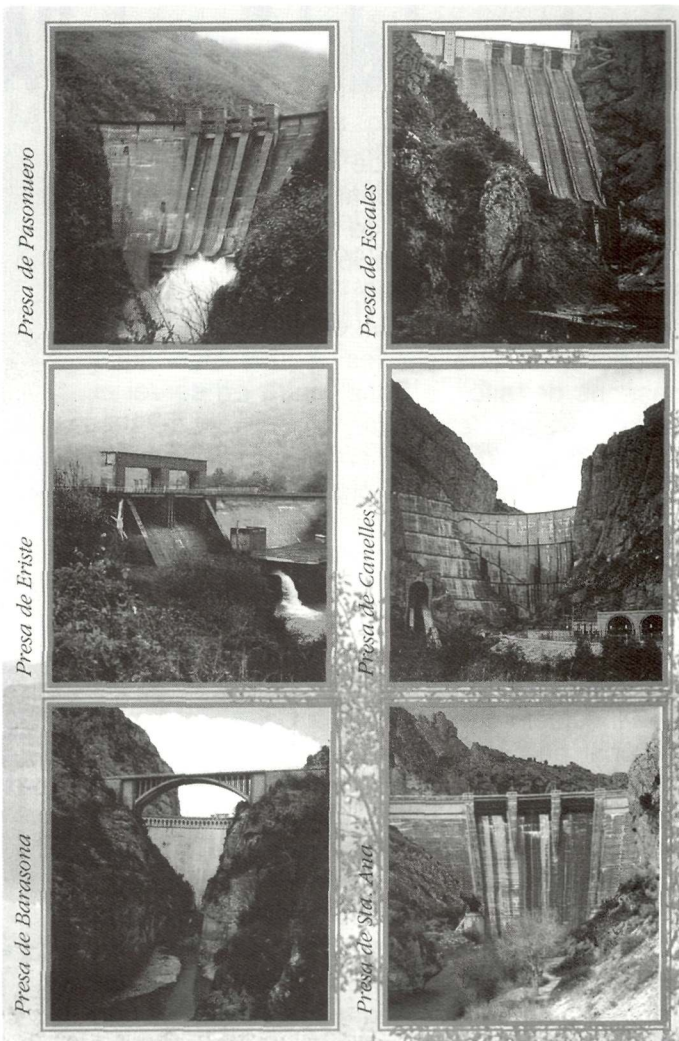
21 ajuntaments a la província d'Osca.

16 ajuntaments a la província de Lleida.

17 urbanitzacions i entitats menors.

6.547 explotacions agràries a la província d'Osca.

4.541 explotacions agràries a la província de Lleida.

11.088 explotacions agràries a tota la zona.

115 indústries amb derivació independent.

132 establiments de serveis.

212.271 habitants (amb la ciutat de Lleida).

94.326 habitants (sense la ciutat de Lleida).

Francisco Badía Navarra
President de la Comunitat de Regants
d'Alpicat, presa la Cerdera

Sifón del Sosa